

om, at det nye Udløb maatte blive sikret imod Vandring ved Anlæg af en Mole- eller Høfdebygning ved Løbets sydlige Side. Dette Andragende blev ikke efterkommet, men er for saa vidt af Vigtighed, som det gav Anledning til, at Vandbygningsdirektøren paa Grundlag af Resultaterne af de efter Aabningen af det nye Udløb foretagne Undersøgelser (se „Beretning om det i Finansaaret 1891—92 tilvejebragte nye Udløb fra Ringkøbing Fjord til Havet, trykt paa Indenrigsministeriets Foranstaltning“) fastslog visse bestemte Forhold, hvorom Befolkningen aabenbart ikke havde den rette Forestilling. Det skal her navnlig anføres, at det blev paavist som en uimodsigelig Kendsgerning, at Afvandingen af Skernaadalens, der til alle Tider har spillet en stor Rolle i den herskende Misfornøjelse med Udløbsforholdene, saa godt som udelukkende beror paa Foranstaltninger, som ville være at træffe indenfor selve Skernaadalens Omraade, samt at Havvandet og de af dette medførte frugtbarørende Stoffer kun breder sig over et meget begrænset Areal og slet ikke har Betydning for de højere liggende Engarealer.

Besejlingsforholdene for Fiskeriet fra Nymindegab, der hovedsagelig drives i Foraars- og Efteraarsmaanederne, have efter Aabningen af det nye Udløb været nogenlunde tilfredsstillende. Det viste sig imidlertid snart, at der fra den nordlige Side af Udløbet i Sommermaanederne, paa hvilken Tid Afløbet fra Fjorden paa Grund af dennes lave Vandstand næsten er forsvindende, skød sig en Landtunge frem, der tvang den yderste Ende af Udløbskanalen til at bøje imod Syd, og det er endog flere Gange hændet, at Udløbet derved under vestlige og nordvestlige Storme helt er blevet lukket. En saadan fuldstændig Lukning af Udløbet har saaledes fundet Sted fra den 27. Juli til den 8. Oktober 1893, fra den 15. Juli til den 14. August 1895 og fra den 30. Juni til den 14. Oktober 1896. Udløbet har man hver Gang maattet gænaabne ad kunstig Vej ved Gennemstikning af den dannede Tunge, hvorefter Udstrømmen da selv har udskaaet Mundingen til den tidligere Bredde og Dybde.

Dette Forhold og Frygten for, at Løbet efterhaanden skulde tvinges Syd efter, foranledigede Fiskerne ved Nymindegab til i Maj 1894 at indgive et Andragende til Regeringen om, at der maatte blive truffet Foranstaltninger til at modvirke en saadan Vandring imod Syd, og Vandbygningsdirektøren foreslog i den Anledning Anlægget af en Lededæmning paa Udløbets sydlige Side, hvilken Foranstaltning antoges at ville medføre en Bekostning af ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Samtidig bemærkede han dog, at Lededæmningen formentlig vel vilde være i Stand til at forhindre Udløbets Vandring imod Syd, men at den ikke vilde kunne sikre imod, at der under længere vedvarende forholdsvist Lavvande i Fjorden dannedes en Barre over Udløbet, der i større eller mindre Grad vilde kunne hemme Besejlingen af dette. Forslaget kom ikke til Udførelse.

I August 1895 fremkom der til Regeringen et Andragende fra 7 Sogneraad i Anledning af, at Udløbet var blevet lukket netop i Højbjergstiden, nemlig fra 15. Juli til 14. August, og formentlig derved havde fremkaldt et Højvande i Fjorden, der havde bevirket en betydelig Nedgang i Høstudbyttet, navnlig for de lavere liggende Enges Vedkommende. Vandbygningsdirektøren henviste til sit Svar paa Fiskernes Andragende af 1893, men henpegede yderligere paa Betydningen af kunstig Hjælp ved Ophævelsen af den paaankede, midlertidige Spærring af Udløbet.

Med dette Andragende afsluttedes nu i alt væsentligt *det andet Afsnit, der navnlig har været særtegnet ved, at Spørgsmaalet er blevet ført frem af Landbruget som et Afvandingsspørgsmaal*, medens Fiskerne kun nu og da og under særligt Hensyn til lokale Forhold have taget Del i Behandlingen.

Allerede i nogen Tid har Kravet om en Udvikling for Danmarks Vedkommende af saavel Storfiskeriet som Kystfiskeriet begyndt at træde stærkere og stærkere frem, og den Ulykke, som Natten mellem den 20. og 21. November 1893 overgik Fiskerne Nord og Syd for Thyborøn Kanal, henlede Opmærksomheden paa, at der burde træffes Foranstaltninger for at sikre Fiskerne i Udøvelsen af deres Erhverv. Man kom derved ind paa Spørgsmaalet om Anlæg af Fiskerihavne paa Jyllands Vestkyst, hvilket atter udvidedes til et Spørgsmaal om Anlæg af Fiskeri- og Trafikhavne. *Det tredje Afsnit, hvori Spørgsmaalet om en Ordning af Forholdene ved Ringkøbing Fjord nu indtræder, særtagnes ogsaa derved, at Fiskerinteresserne ere traadte i Forgrunden, understøttede af den lokale Købstadsinteresse, medens Landbruget indtager en mere forbeholden Stilling og nærmest har sin Opmærksomhed henvendt paa, at der ikke sker noget, som kan være til dets Skade.*